Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Ας κάνουμε λοιπόν τον απολογισμό να δούμε πού βρισκόμασταν και πού βρεθήκαμε.

Ας κάνουμε εμείς για λίγο πως τους πιστεύουμε κι εκείνοι πως μας πείθουν ολοκληρωτικά.

Ξεκίνησε η ιστορία στις αρχές του Μάρτη.

Ονομάστηκε αόρατος εχθρός, άλλες φορές ιός κατασκευασμένος, άλλες πάλι ιός των νυχτερίδων, των φιδιών και όλων των άλλων σιχαμερών ζώων.

Ήρθε να αντικαταστήσει έναν άλλο εχθρό, κυρίως των νοικοκυραίων. Τον ονόμασαν εισβολέα, λάθρο, ασύμμετρη απειλή και ό,τι άλλο χρειαζόταν για να τραφούν τα αχόρταγα μικροαστικά ένστικτα.

Όλοι αυτοί οι αλήτες της πολιτικής ζωής, που διαγωνίζονταν στο ποιος θα εξολοθρεύσει με τη μεγαλύτερη αγριότητα οτιδήποτε δημόσιο, όλοι αυτοί οι άριστοι υποστηρικτές της νόμιμης κλεψιάς, αφού εδώ και πολλά χρόνια αποψίλωναν και γκρέμιζαν τη δημόσια υγεία, ήρθαν στην εποχή της πανδημίας να δηλώσουν θαυμαστές των ανθρώπων που υπηρετούν

τον συνάνθρωπο στα δημόσια νοσοκομεία.

Δεν ντράπηκαν, σαν τις μαϊμούδες σε περιοδεύον τσίρκο, να βολτάρουν στα άνετα μπαλκόνια τους χειροκροτώντας τούς μέχρι πριν λίγους μήνες απαξιωμένους γιατρούς, νοσηλευτές και καθαρίστριες.

Ξαφνικά οι τεμπέληδες και οι άχρηστοι βαφτίστηκαν ήρωες, όπως βαφτίζεται το κρέας ψάρι από τους υποκριτές που υποτίθεται πως νηστεύουν.

Κι επειδή δεν μπορούσαν να προσφέρουν σε κανέναν, εκτός ίσως από τους εαυτούς τους, καμία υγειονομική ασφάλεια, κι επειδή ο φόβος για το άγνωστο που βρίσκεται εκεί έξω βοηθάει πάντα στο να μένει κάποιος φυλακισμένος χωρίς να διαμαρτύρεται, μας μάντρωσαν για τα καλά στους τέσσερις τοίχους των σπιτιών μας.

Και να σκεφτεί κανείς ότι πολλές εκατοντάδες χιλιάδες από τους μαντρωμένους φυλακίστηκαν σε σπίτια υπερχρεωμένα έτοιμα να βγουν σε πλειστηριασμό από τους ίδιους τούς, υποτίθεται, προστάτες τους.
Και να το δάχτυλο να κουνιέται απειλητικά πάνω κάτω και να κοντεύει να βγει έξω από την οθόνη-κανίβαλο κλείνοντας σε όλες τις πτώσεις την περίφημη «ατομική ευθύνη».

Μέχρι και τα παιδιά έγιναν διάβολοι τρισκατάρατοι, δυνάμει εξολοθρευτές των παππούδων και των γιαγιάδων τους.

Πουθενά τεστ για να ξέρουμε τι μας γίνεται. Μόνο ο φόβος να πλανάται πάνω από τα κεφάλια μας με τη γλυκιά φωνή του «καλού ανθρώπου» να μας συμβουλεύει ως άλλος ποιμένας από τη μία, και τις διαταγές του σκληρού λοχία να μας ζητάνε επιτακτικά να «πάρουμε άλλες εκατό» από την άλλη.

Μετρούσαν και ξαναμετρούσαν τις ΜΕΘ στα νοσοκομεία λες και ήταν λίρες κατοχικές στα χέρια τσιγκούνη τοκογλύφου. Σχολαστικά και μία προς μία μπας και αυγατίσουν.

Αλλά αυτές, τίποτα. Πού να βρεθούν χρήματα για ΜΕΘ, για γιατρούς, για νοσηλευτές και άλλα τέτοια περιττά; Έπρεπε να ταϊστούν τα κανάλια, και οι δρομοεισπράκτορες.

Έπρεπε να ταϊστούν όλοι αυτοί που τόσα χρόνια μας έχουν πρήξει ζητώντας λιγότερο κράτος. Αυτοί οι ίδιοι οι ξετσίπωτοι δεν ντράπηκαν, μέσα στην πανδημία να αναρωτιούνται απελπισμένα «πού είναι το κράτος» λες και στα προηγούμενα χρόνια της μεγάλης κερδοφορίας τους έδωσαν έστω και μια δεκάρα γι’ αυτό το ρημάδι το κράτος.

Κοτζάμ εφοπλιστές καταδέχονται να πληρώνουν λιγότερους φόρους από τους λιμενεργάτες τους. Δωρίζουν κάποτε ένα όταν είναι να γλιτώσουν δέκα με φοροαπαλλαγές.

Και τα έκλεισαν τα σχολεία και μάντρωσαν τους διαβόλους στα σπίτια.

Και πάλι βρήκαν ευκαιρία να βγάλουν από τη μύγα ξίγκι. Και να οι «εξ αποστάσεως» και δώστου πολυνομοσχέδιο και πάρτε και απευθείας μεταδόσεις. Μιας και βρήκαμε παπά να θάψουμε πεντέξι.

Όλα όμως για το καλό των μαθητών και της προόδου τους.

Και οι ελλείψεις εκπαιδευτικών κάθε χρόνο και η αδιοριστία και η κουτσουρεμένη χρηματοδότηση και το σχολείο ιερό εξεταστήριο, όλα για το καλό των μαθητών.
Και η φτώχεια των γονέων και η ανεργία και η ανέχεια και οι απειλές των εξώσεων και οι κοινωνικές ανισότητες, κι αυτά για το καλό των μαθητών, για να μπορούν να κυνηγούν μία από τα πριν εξαγορασμένη αριστεία την οποία ποτέ δεν κριθούν ικανοί να αποκτήσουν λόγω έλλειψης ικανού αριθμού βαλαντίων.

Και να σκεφτεί κανείς ότι τις «τύχες μας» τις διαχειρίζονται όλα αυτά τα χρόνια, άριστοι και άριστες, Λουδοβίκοι και Αντουανέτες με αλλεργία στο ψωμί από προζύμι που έχουν μια ιδιαίτερη προτίμηση στο ψωμί από την Ισπανία.

Και μετά από δύο και κάτι μήνες ο «καλός άνθρωπος» και ο λοχίας, μας ανακοίνωσαν πως τα τρισκατάρατα διαβολάκια έγιναν αγνά αγγελούδια και πρέπει τα σχολεία να ανοίξουν.

Πάλι χωρίς τεστ, πάλι χωρίς καμία υγειονομική ασφάλεια.

Όμως και γι’ αυτό η λύση λέγεται πάλι «ατομική ευθύνη».

Αγαπητέ γονιέ, σου έκλεισαν πονηρά το μάτι κι εσύ τσίμπησες. Σου κατάργησαν σε μία νύχτα την υποχρεωτικότητα του σχολείου και σε έθεσαν πάλι προ των ευθυνών σου. Σου ζήτησαν να φερθείς υπεύθυνα και να μην στείλεις τα παιδιά σου στο σχολείο. Σιγά τα ωά.

Πάει περίπατο «το καλό των μαθητών» γιατί πάλι τα χρήματα δόθηκαν ώστε να μην αδειάσουν έστω και λίγο οι παραφουσκωμένες τσέπες.

Πάντως όλο αυτό το διάστημα που τα σχολεία άνοιξαν αποδείχτηκε με τον καλύτερο τρόπο πως «το καλό των μαθητών», «η αναβάθμιση της εκπαίδευσης» και όλα τα σχετικά ξεκινάνε

από τον μικρό αριθμό των μαθητών ανά τάξη.

Αποδείχτηκε επίσης πως ο κόσμος της εκπαίδευσης ύψωσε ανάστημα όταν χρειάστηκε, κι αυτό δεν ήταν συμβολικό, στέλνοντας μήνυμα αντίστασης μα και διεκδίκησης της χαμένης αξιοπρέπειας.

Δεν είμαστε και δεν θα γίνουμε αναλώσιμοι.

Τα τηλεοπτικά σώου και τα ριάλιτι ας τα κρατήσουν οι κυβερνώντες για τους εαυτούς τους. Άλλωστε, το έχουν σπουδάσει πολύ καλά το αντικείμενο και το γράφει και στα ακριβοπληρωμένα πτυχία και μεταπτυχιακά που διαθέτουν.
Ίσως είναι γραμμένο με άλλο τίτλο και άλλο όνομα, έτσι για ξεκάρφωμα.